

[Erhard Jakobsen]

at fortælle befolkningen rent ud: dansk sikkerhedspolitik har én eneste hovedfaktor, det er den, det hele drejer sig om, og det er medlemskabet af NATO. Og det er ikke alene medlemskabet af NATO, men det er også at leve op til medlemskabet, sådan at de andre NATO-lande tror på, at Danmark mener noget med at være medlem. Det er dansk udenrigspolitikens hovedpille. Det er den, vi ustandselig skal arbejde på og hvile på, alt det andet er bagateller, som man akademisk kan kaste rundt med, men som ikke har den store betydning.

Jeg synes, at når man her siger, som flere har sagt det: vi skal sige klart nej til atomvåben, så stopper vi folk blå i øjnene, når vi taler om atomraketter, så stopper man folk blå i øjnene. For det første: Danmark skal slet ingen have. Det er altså ikke os, der skal sige nej, for vi skal ikke have nogen. Nå nej, men så kunne vi sige nej til, at de andre skal have nogle, men det kan vi da ikke. Det kan vi da ikke for ramme alvor tro at de andre tager nogen notits af. Tror man, at den engelske regering ét eneste øjeblik i de overvejelser, man har haft og utvivlsomt har i disse dage, om, hvad man nu skal gøre i de kommende fjorten dage, ét eneste øjeblik har taget folketingets dagsorden af 26. maj dette år til efterretning eller med ind i overvejelserne? Selvfølgelig ikke. Jeg må da sige til englændernes ros, at det aldrig kunne falde dem ind. Det samme med den tyske regering. Den har haft nok at slås med. Langt ind i kristdemokraternes egne rækker i det tyske kirkesamfund findes der stærk modstand. Den har haft nok at slås med, men den står fast. Når man har haft Europas eller verdens største fredsbevægelse imod sig i Tyskland og overvundet det, tror man så, at man retter sig efter en af de mindst betydende fredsbevægelser i verden, nemlig den danske, selv om den har socialdemokratiet som fortalere? Selvfølgelig gør man da ikke det. Og jeg behøver slet ikke at nævne de vestlige socialistiske lande, dem, der har socialistiske ledere. Man tror da ikke, at det gør indtryk på Mitterrand, hvad danske socialdemokrater mener i dette spørgsmål, eller på Italiens socialistiske premierminister? Man tror da ikke, det gør indtryk på ham? Da heller ikke på dem i Portugal og Spanien? Det gør da ikke spor indtryk på dem, det, Danmark siger.

Jeg tror, det er på tide, man gør folk klart, at det ikke kan nytte noget af dette folketing at komme og sige: hov, det må I ikke, det vil vi ikke! Det er en fuldstændig barnlig holdning, og vi må ikke bilde folk det ind. Så kan man samtidig sige til dem, at de godt kan holde op med at trampe rundt derude på vejene med deres plakater, som lejlighedsvis oven i købet er rigtigt stavet, for man skaber ikke fred på den måde. Man skaber ikke noget som helst på den måde, det er passé, og nu kommer der så bare ét interessant spørgsmål: hvad sker der i dansk politik og i andre landes politik den dag, det går op for fredsbevægelsen, at nu er spillet tabt? Hvad sker der så, hvad sker der i Danmark? Hvilke politiske partier vil rende i rumpen på fredsbevægelsen, når den tager det næste skridt, for det næste skridt må da være – ja, der er flere muligheder. Den første mulighed er den, som forfatteren Heinrich Böll nævnte fra Tyskland – det blev citeret i dansk TV forleden i en udsendelse – at man går til neutralitet: de to Tysklunde sluttet sammen i en neutral blok ud af NATO. Det er meget muligt, det er dér, nogle vil trække hen. Jeg tvivler ikke på, at dér siger det danske socialdemokrati nej. Jeg tvivler ikke et øjeblik på, at socialdemokratiet står fast ved medlemskab af NATO, men jeg tvivler heller ikke på, at vi får nye resolutioner, nye dagsordensforslag her i tinget, som vil trække i samme retning, og jeg vil i hvert fald gerne benytte lejligheden til at sige, at fra centrum-demokraternes side vil vi så kraftigt som muligt advare mod enhver neutralistisk tendens, enhver tendens til, at vort land skulle prøve at indynde sig i særlig grad hos Sovjet, skille os lidt ud fra de andre og derfor måske opnå en bedre behandling i Sovjet end de andre. For det første er det en historisk bommert at tro, at sådan noget kan lade sig gøre. For det andet ville det være fuldstændig ødelæggende for vort NATO-samarbejde. Det er meget, meget vigtigt, at vore allierede i NATO, herunder USA, ikke et eneste øjeblik mister troen på, at Danmark er medlem. Danmark er et af de lande, man kan stole på, og derfor er Danmark et af de lande, der i den alvorlige situation ubetinget kan regne med hjælp fra NATO.

(Kort bemærkning).